

Allinn sunginn á ferðalagi.
Svona er að vera í bíl!
Sönn sga.

1.

15 blöð qto.

Myrkort?

Kjarni = Lillinn smuginn!

Svona var ad vera i-bil. (Dorm saga)

Það var í sóllejórtum midsunnars laugarleji, ad engum manni ein-
 um hár í barnum, sem var afbragðs góður söngmaður og vel þekktur og jafn-
 fram jöngugæpur mikill, kom til laugar ad nota góða veditid og kviða
 af sín góðurlykið með því ad fá sér erleyan jöngutúr; það hlýti líka
 ad verða honum til andlegar hressingar yfir eigi síður líkamlegar
 endunarsingar, er kona út í hina gúrd-gróum náttúru í sumarskranti
 sinn og svalandi fjallalaffida, heyrir fuglana syngja, hálfana og kljumar
 kaula úti í sveitinni og sjá hvar alltaf henta hestana fýra vörum og
 fjöri og fahlitna miltum, fljúgast á eða hlaupta í höndum öfretti um handa
 velli og hristunga vegu, sem vori það málbestadar góður eða steintúni
 laugar vegur. Það var ómögulegt ad láta því líka hristu ganga um
 gæipum sér: Það var meira ad segja ómögulegt ad vera hár í barnum á
 svona gáðviddileji.

Söngmaðurinn hét Símun. En hveit átti hann ad fara þennan dag, svo
 ad hann myti sem best allra tíma miltu góðu, er hann sá í anda blasa
 við sér, er hann valnarí um möguminn, og hann var stóli lengi á öllu síð í fjöri:
 Annadhorf var ad fara yfir í ljós og ganga yfir þvera Gjúma, eða þó ad fara
 austur yfir fjall, enda góti stöð, ad þeirri leid yrdi heyr á stjófast yfir
 bil hjá einhverjum, er vori á austurleid og þannig létta honum sporid og
 það sem most um vent vori þó það, ad hann yrdi miltu fljófari en ella,
 ef svona hepplega tókist til: Vori það ekki t.d. létta nokkur fyrir hann,
 ef hann yrdi svo heppinn ad hitta á því líkam bil hárna yfir á leigum, sem
 konum vori á fám minnistum yfir Svinahrannid allt og alla leid yfir
 Hól? En hvað var mi orðid fram orðid, þegar hann heyr: Lokid allum

bollaleupingum sínum var fættu og dæddad und ad búa sígundisferðina,
 haka sig og taka fram sportfót sín, sem hann attaði ad vera í um daginn, og
 hann amans þrugaði um notkud um fæddalag þann daginn, en mi var eldri
 þvi til fyrri stöðu. Ad allum þessum atþegnum loknum var Simon
 sýgnadur - en svo var hann oft nefulur - staddirinn í því, ad velja síðari
 kostum: ad fara austur í Flves. Vi heldu þessum engin bænd!

Mikilsan var orðin vori II og mi þrugaði hann sér, ad ferðin, jafu vel
 þótt hann myti engar þjápa ar und því ad komast í Göl, þá þi refts 6 M.
 tíma og góti hann því eftir þeim réttrættungr, sem alls eldi var
 fjárrí laji; laft af stad frá Hólum M. 5 um stældid, til þess
 ad vera vissum, ad hafa gáðum tíma til þess ad komast austur í
 Flvesid, og þrugaði hann sér þá ad náttu sig ad Kotsfrond, því þar
 var gistingastædur, og svo gat líka stæd, ad þangað komi til daginn
 eftir í sudur leið, en leftri honum upps ofur þessu spól. Því vegar
 gædi Simon sýgnadur eldi rið fyrri því, ad þess anna fyrfti und, því
 hann létari í fæti en nokkur þ hreimclýr eða fío, ad ógleguðu því,
 hversu miklu fljófari ferðin tákist, og svo vel vil di til ad hann
 nedi í Göl.

Tvar

Simon sýgnadur var svo sem enginn undvaringur ferðumadrar: Hann
 hafdi um margra ára stæid fandi gangandi upps um fjöll og fjáruindi og
 ávalt sínsamall, engin bitar addid í leið hans í þeim ferðum, en stæmuntir þegar
 voru frá flestar. Ferðin sí anna, í sjálfum háldidilagi þvi forseta Sigurds-
 sonar 17. júní, þegar allir áttu því þannum dag, sem var þangað dagur, og svo
 sunnudagurinn fór í hönd, hlaut ad verða stæmuntir þegar not þessum allri;
 hann só í anda þessa mjúllika í því ad geta addid við Kerkja Flvesinn,
 láid Flvesingana þessa hína fýgna rannst sína, og svo bóri undir, ad

Mosfellsveit. Þá þeir nú fædd, en að einhverjum vort þeir að leita, greyri.
Þegar Símun söngvari átti stammet í garði að Baldurskaga, þá reyndi hann
lata síð ógurlega helli í Gellhorn fyrir aftan sig ogi sömnu andrú þrossar fram
hjá honum bítur, óyfirbyggð, eins og algengt var nú bítur í þeim tímum.

Tíð
stígríð

vegna þessa bíturinnar gat Símun söngvari aðeins greint bíturinn af öðrum,
sem sat frammi og tva menn aðra, en sátu aftur í, en engum þeirra þótti hann.
"Stóri er það mín farta!" kveðadi Símun söngvari með sér. Þeir eru svo
sem elsti að Staldri vid, þessir þeldar, þótt þeir sjái hvern laufferdamann,
eins og sér, labbandi á vegnum, sem vitanlega gæti þess að þá d stíga
í Gellhorn herna upp á leinu, en hvað? Þeir fara þá hvern að Baldurs
kaga og þar vid ég í þá." Þannig kveðadi Símun söngvari þegar hann
munduði á eftir Gellhorn, sem þótti fram hjá honum á dan. Og nú var
hann að koma að Baldurskaga, þegar mennirnir, sem í Gellhorn voru
stíga út ír honum, jafnsumum sem hann kom hvern á hláid.

En þeir voru aðeins þeir, sem hann sá koma út ír Gellhorn. Þeirði
madrinn sat aftur á hofdunum og með brostinum á milli. Hann var af.

Og nú þótti hann ^{tvö þeir, en elsti} frá ~~þessum~~ Gellhornum, þ. e. a. s. Þó tva, sem með
hannum voru og stíð höfðu í aftur stíum. Þeir voru báðir kaupmenn ír
Reykjavelli; þetta voru alþekktir menn í Gellhornum og góðkunnugjar Sí-
munar frá því að hann var smá strákur, að kenlast hafi nu alla mót og
mífar, innan nu miðgrafi að elta ~~þetta~~ hlotu fyrir þá og aðra lejar-
leis til ítraida í sumum dögum, eða þá að hann fór stundum með
þeim hafi upp nu allar heidar, að hinda fufl. þá, en þeir höfðu stíð og
þundannir munta elti að elta eða leita að, en þeir áttu sínu hendi
hvor, sem hafi þess og Robb, eftir hendi endum þeirri og svo höfðu
þeir haldið nafnum þessum vid, "hundi fram af hundi, frá hinni gombu"

Ad

Drott og Drott, som gængur vey allrar v. er allrar, einu og n. einu er einu, vey
fundarnir hafa eftir eða í höfuðid.

Þá, sem sit er til minna steyg hét H. og var þá d. ávott nafn, enla
var m. á minna d. ávottur í h. ávott og h. ávott, en h. ávott, f. ávott h. ávott og a. ávott
for eldarnu sínu eða ávottu d. ávottu v. ávottu m. ávottu. Hann h. ávott, fyrir
m. ávottu ávottu h. ávottu einu a. ávottu d. ávottu v. ávottu m. ávottu h. ávottu í h. ávottu, var
m. ávottu h. ávottu h. ávottu ávottu, „g. ávottu v. ávottu“ og gl. ávottu a. ávottu,
en e. ávottu þ. ávottu h. ávottu st. ávottu í v. ávottu, fremur en ávottu D. ávottu, er h. ávottu v. ávottu; hann
var ávottu ávottu a. ávottu, og hann var h. ávottu og l. ávottu f. ávottu ávottu d. ávottu, og h. ávottu og
gl. ávottu; v. ávottu hann f. ávottu h. ávottu allrar v. ávottu a. ávottu eða l. ávottu eða s. ávottu fyrir sig.

Í minni h. ávottu hann h. ávottu f. ávottu fyrir sig og v. ávottu sínu, O. h. ávottu-
mannu, sem m. ávottu var m. ávottu, f. ávottu þ. ávottu v. ávottu ávottu h. ávottu s. ávottu l. ávottu
og ávottu „ávottu“ s. ávottu.

En þá er f. ávottu O. h. ávottu manni ávottu, ávottu hann var ávottu sínu h. ávottu manni
m. ávottu og þá er f. ávottu v. ávottu g. ávottu f. ávottu, sem m. ávottu st. ávottu v. ávottu og l. ávottu m. ávottu
st. ávottu h. ávottu h. ávottu ávottu ávottu en hann og H. h. ávottu manni f. ávottu f. ávottu h. ávottu,
h. ávottu f. ávottu ávottu h. ávottu v. ávottu. H. ávottu O. h. ávottu manni. s. ávottu v. ávottu H. h. ávottu manni og
f. ávottu er v. ávottu d. ávottu v. ávottu v. ávottu h. ávottu og ávottu h. ávottu l. ávottu:

„m. ávottu f. ávottu f. ávottu h. ávottu, ef í g. ávottu. g. ávottu e. ávottu f. ávottu h. ávottu f. ávottu m. ávottu
ávottu f. ávottu h. ávottu ávottu.“

Simon s. ávottu h. ávottu manni m. ávottu s. ávottu, ávottu h. ávottu f. ávottu manni m. ávottu f. ávottu h. ávottu
ávottu s. ávottu, ef f. ávottu manni f. ávottu h. ávottu m. ávottu D. ávottu h. ávottu. Þá er v. ávottu f. ávottu h. ávottu
ávottu h. ávottu f. ávottu m. ávottu og h. ávottu ávottu ávottu h. ávottu manni „h. ávottu v. ávottu og l. ávottu h. ávottu“ í f. ávottu h. ávottu
m. ávottu. Hann f. ávottu f. ávottu m. ávottu ávottu h. ávottu h. ávottu manni og
l. ávottu ávottu O. h. ávottu manni af st. ávottu h. ávottu s. ávottu í h. ávottu manni, l. ávottu
h. ávottu d. ávottu og h. ávottu h. ávottu manni, s. ávottu h. ávottu manni, einu og h. ávottu.

HSL

"O, veid þér ni ekki að þér ári! Þagid og þessum sem stólo-
hannur í Þessum ík lätin lora á sundan Kristindómnum eða
Kvernium sínu og beblis sögunum og af þér sjáid þér, á þetta, lag og
lesti, er svo fjádingar mikid þvri myndómium, að hvort þeggi ekki
að vera löggildur fjádsingur vor. - Og byrjid þér svo blessaðan
"Alinn". Hóðid en svoa:

"Ég vilði að ég vöri orðinum óguarlausur áll,
Ómjur og háll,

þá skyldi ég allt af - allt af
þvinga mig utan nema þig (er þad ekki stóð lögð að þarna? -
Hjartid í míni er, einu og bráðid sínu.

Þú er minn mig, missi og þig:
þá erst mitt eina þingdóm ljós (- stó, kóngdóm ljós!)
þú fasta drós." (- er þad ekki hjartid mitt að þarna? -)

"Í þess upp með söngium! - Ég er svo ík þvri kalladur að ég get víst
ekki lät þú mikid mela með yðum"

Vitaulega, þannu þinnu söngvari eði lagid og þessum og þessum upp
þinnu þann og þvri þannu sínu og söng "Alinn" svo, að eðlög
þessi veid í hvada hljómu lät þinn veid og þá vid að H. Þessum
þvri að gráðu af þvri þinnu, eða söng þinnu þvri þinnu. -

þad lá vid að H. Þessum eða adist vid þetta og þannu þvri allu
þessum eðl, þvri þannu þvri þvri þvri, þvri með ad þannu í þinnu
þvri þvri, einu og vilði þannu mela þannu eða þvri, þvri þannu þvri
þvri og þvri: Hvort veid þér ári að þarna?"

"Anstur yfir þvri" sagdi þinnu.

Ha? - Gangandi? - Anstur yfir þvri? - Gangandi? ... -

"O, ja, ódinn hvorm er sjúna gangandi, en..."

"Já, en blessaðin verid þér. Sitjið í bílunni hjóttu; það er einmitt lausátt þess í bílunni, og, ja, þetta er þetta þetta blessað kaffi! Verid svo vel!"

Ad lokinni kaffi drýgðum fóru þeir kaupm. H. og Sónur út ad bílunni. Þar var allt með nýrri erkjum, nýrri stöð, ad Ó. kaupm. var binnu ad fá haff sínu í höfuðid og haffi sí aldrei sofid vdrara en eftir ad hannu blýsadi á kullunni. En hvering stóð í þess, ad Ó. kaupm. var binnu ad fá haff sínu, sem fann of hannu vidurid Raudavagn? Haffi nokkur fandi ad leita ad þessum?

Þei, en þessmida þess sem komid höfdu undan frá Ellidam rda e. f. v. alla leid in Reykjavík, gengu fram í þessum, komu vid í Baldurskaga, en stó elki inu, og sáu þesshöfðadur manni í bílunni, og settu frá þessum í höfuð hans og hildu síðan ífram leidar sinu, austur á leid.

Var in elid of stöð og hvort þessum né vel gefid eftir: Hverolan var aldrei minni en 80 og oft undir 100 kílómetrum í klukkan stund, eftir frá sem malinum sýndi.

undir
báðum
seu

Þodur undan Raudavagnum þess elklinn leis og stöð frá in þess gangandi mannum, með sína streygju in a hvar of sporjann stöðu upp in kaffi þess þess; þetta voru þessmida inu, sem fannu haff Ó. kaupmanns og settu í höfuð hannu í bílunni hjó Baldurskaga.

Á haldinni þess ofan Hólum gendi vin þessum nokkur og ein var hest á ferðinni og in fann þessum of Ó. kaupmanni.

En in komid ad Þesshálsi, fandi þar inu of kaffi þess, og þess bíl-
manni stó eftir frá, ad Ó. kaupmannur er oddinn þesshöfðadur of þess, en

svaf þó sem vdrast.

og H. Kaupmann.

Setja þó þeir Símon söngvari niðri í stofu. og ræddast lítið við,
með H. Kaupmann. virðist þá hafa áttad sig á einhverjum, sem þá er hafi,
veid ad hugsa um og vilna sá nið ad Símon og sýngi: Þér sýngið,
elki sattu?

"Jú, veid helfi og þad við vðru hvorum, en..."
"O, blessaðin sýngið þér fyrir mig eitt lag! Eitt lag, sem ég sýttu."

Símon söngvari hóf á nýtt sína sýngi:
"Arppi þinnu bláum boga"

"Nei, nei! Elki þetta! Fyrir alla munni, elki þetta!"
"Hvað þá? Hóad viljið þér ad sýngi?"

Til dæmis. - til dæmis: "Eg vil ad ég vðri vðrum og var laugur all"
"Þjá þá þá þá." Og Símon söng, "elki" vel og sýngi til sýngi

H. Kaupmann. veid eins og setan við sig af þreifingu og sýngi við Símon.
"Hóast veid þér annars ad fara?"

"Anstun yfir þá all."

"Há? - Gangandi, alla leid anstun yfir þá all? - Þó, en blessaðin,
veid veid í bláum með olku. - Þjá, þá er þá veid þó blessað
Kaffi; geid svo vel!"

Þegar út var ^{hinn} ad bláum, sá Símon, sá til niðri ad með meir, ad
hathurinn er einn horninn í höfuð O. Kaupmanns. Síndinnis þó er
höfuð einn geid frá hja, fundid hathurinn og veid niðri hvar hann
átti henna, og hældu niðri frá gangu síni. En svo O. Kaupmann.

Var niðri brennd af stad og við hólmsátrú þeyt allt hveid of fól frá
hja þinnu gangandi þó síndinnis þó er. Þar, eða stannuð frá
Gunnars hólma, fann hathurinn af O. Kaupmanns.

íð firi. Allt fé, Kálfur, Kjör og kindur, sem nálegt voru vöj-
num þant sett í tvörja áttina, eins og stótid veitir á þessum á
línuköf, og mi var stúdur munnid að

Kotvinda-káli

Ó Kámpur, set em sofandi og berhöfðadur í belnum og bærð
elki á sér, þótt belnum elki stá á löngum limum, sem stóð þess
hláðinn og velt um, á þess belnum sakadi.

H. Kámpur. Þurfti að ganga af síðis norður fyrir húsið og
berid Símon söngvari hjá belnum á mæðum.

Þegar H. Kámpur. Kemur að belnum og sér Símon söngvar, þá
heilgar hann hömmum og segir:

„Hóset emd þér á farr, mæður minn?“

„Quætur yfir þú all!“

„Og emd gangandi? — Erud Kámpur að leida eftir bel? Því
míður get ég elki bódid yður að vera í belnum elkar, því við for-
num elki lengra, að ég held, fyrr en þú í nokkru með mögnum,
en viljid þér elki koma inn og fá yður Kaffisopa með mér?“

Þeir gangu síðan inn í stofu og H. Kámpur þaupaði Kaffid.

„Þeyrid þér, mami! Þér syngid? Elki seth?“

„Ja, ég veit elki hvað ég á að segja um það. Og get bara raulad.“

„Alles aðin raulid þú fyrir eitthvert lag, sem ég þekki.“

Það er vel þvúið. —

Hvad er svo glatt sem góðu vinu. fu.

„Þér, alles aðin veitid þér, elki þetta! Syngid heldur þallaga
lagid mitt: logvidi? ad ég veit vordinn ógnar langur all!“

„Þú þetta!“ sagdi söngvarinn og söng úr alinum mögnum sínu.

á þessu á veltu því eftir lokið, að 23 farþegar, en komu fram á inn á áttunnar litið á austan, rudduð þeim og heimfudu á söngvaradur-
inn syngi „Alinn“ nokkru sinnum fyrir þá einu og einu var
leidd á orjet - nokkru fátö þó. undir „Alinn“, svo að allir
vudu þó síð mundu, en einn þeir þó H. Kaupmann, en miðstöð upp,
stó bestveidinn í undirstöð sína og það sé hljóði:

„Heidrunu brúðhjón! - Kaupmann, - alþingismann og
verjannar stjórna! (mann líta undir áudi hvers lit annars og nýj
forvitnislega, því þeir sá a. m. H. einu brúðhjón þar a), eý
hefi þó einu og, að geta sagt ykkur, þeir a í Kaupþingssalinn
okkur, að við kaupmann þenjid á getu söngvarann til að stenta okkur
í hvald. Þannu hefi mið þenjid fyrir okkur, mestu uppi hvald-
lag mitt, - Alinn -, sem eý hefi elki heyrð söngvarinn um völd
de, en, en, ja, hvað okkur eý mið að segja, ja, nú, einu mitt
mi....

Skopadi Simon söngvarinn séi mið hálífleidd, að söngvarinn sé mið söngvarinn
vinnu um leidd og hann leidd í Urbekka og sá, að þinn var á
veinsidmanni Finnu,

þessu á sama stöðinni, sem hann hefi getu sáð fyrir um söngvarinn
að hann fosi. þó Hólmann, að sá þinn um leiddinn, þótt hann vdi
„gangandi“ alla þó leidd. Hann sá, að hann hefi elki umid „eins minni“
við þá að vera í bittinn um þeim félögum umid alla leiddinn undan á,
og hlýtti séi því eit. En um leidd og hann stá umid fram hjó béli þeirra
félaga sá hann að Ó Kaupmanninn sá þar um, sáandi og bera þessu,
sem áður; þegar Simon söngvarinn skopadi séi undir hólmann, sem

leidd hann umid og
leiddinn stáandi á, sé fram hvo manna söngvarinn hólmann, þinn um

meins og hafi annar þeirra hatti hendinni og sín eigin
 höfuðfót á réttum stæð.

Það stýldi frá eltri vana frósnidinnis, með hatt Ó. Kausm.
 til þess að setja í höfuð honum einu sinni einu.

Já, það gátu eltri aðrir verið, né meins annar hattu!

— Sejin svo eigi of þerdalapi meins þeirra fyrstlunnu sinnu.

Simon songvari náttadi sig á Kotströnd. Sá hann þar auðlýsingu í Kirkju
húðinni þannig hljóðandi.

" Messa kl. 10 á morgun. Ad henni lottinni verda þreijá mál á fundi
þeim er haldinn verður eftir messum, til myndu og jafnmyg felag
á Tofund, ef uag þáttala læst. Aðeins fyrir Tölandinga. Þaus á eftir."
Simon songvari heyrði sér að búa ekki eftir messum, heldur láta
eitt heud um holtin þar í Kring, en kona svo á Kotströnd offer þvi
hann langaði til að sjá, heud framfari á fundinum, en ein þann þv að
taka þvtt í dæmsinum.

Simon svaf vel um nóttina og svo vótt, á hann vaktu ádi ekki fyrir
en kl. var að verda 10. Þegar hann fékk morgunskaffid borið inn til
hans um þetta læsti, var honum sagt, að einn messu fari fram á Kot-
strönd þann dag, þvi prestinn, sem áttadi á messu - en þv var prestur
Kallid prestlausur, heldi sínu að austan ís Hljádal, á hann yrdi á haldi
fund þar eytra í mjólkunnefudinni og góti þvi ekki komid. Það var málau-
renn presturinn svo nefndi ís Hlídinni sem áttadi á messu og höfdu
næm heyr, á munadri efri hans átti á vera um lugga froðu, en það er froða
svi, en myndast í málaurenum, þegar henni er heit ís einu stoti á annað.
Það var búið á kalli til sálmanna og allt var vel undirbúið; messu upphofs
sálmurinn átti á vera, "Sál mín, elstaðin ekki heitt, annan heim þv me þv
hans er mitt, eldarnatur allt er þetta", undir laginu: "Ginn tína var sí auðgur
mann!" - Sú kunnurinn var þv þvi von brigið mikil, á messu stýldi fallu
indur og það þvi framur, á þv fýtti mjög, á heyrn til Hlark's þessa halda
stólradu um gudlag efri í Kirkju, þvi þv höfdu heyr þann flýti
vóður í útvæpinum um stjórnuhl notlu um sínu um á ver, og þv

mikla munni af allri þeirri bókstovumun, sem hann lét þá dýrja yfir
auðstæðinga sína. Þá vanda þeir þess, að hann notadi þessi forid, es hann
hann í þess dögumastólum, að hella úr stálum reidi sína og yfir allri
stæðing sína, „foringjama í nelli sálum“, og hella honum og vinn þeirri
beggi og Jónasar. — Þetta voru þeir þeir mestu vandræði allri þeirri,
es annars þessa alari í hinni, stránum og stálum, sem mest selja
eftir þeir að selja íst. met í alls þessas ólárnum og þesslegrum dryllju-
steypa á dansleikjum áttum og sem þessum.

Þá að þó þeir einn líd af Símonni sýngvaru að verid. Þessingvari þarna, þegar
messugradin féll niður og vadd hann þeir þessum, þeir sattuð seija þessum þessum
þessi lajð sem var íd messuþessas sálumnum og þess síður þess.

En Símonni var það þess þess þess, es hann vadd var við þess þess þess
hláðnum, es var þess þess þess þess, es heurt vissi Símonn þess. Þess þess
sattuð þess í þessum, es þess þess, þess var að þess þess þess þess, es þess
þessum vissi og þess Símonn es þess þess þess, þess þess þess þess, es þess
þessum þess, þess þess þess, sem voru þessum þessum, es þess þess þess.

„Hvada þess þess es í þessum þess, þess þess.“ Þess Símonn.

„Anstun í þess, manni“ sagi þess þess.

Þess þess þess. es þess þess og sagi: „En heurt at þess þess.“

Þess mi að þess þess es þess þess þess, þess es þess þess þess þess þess
mi að þess þess es þess þess þess, sagi Símonn og þess þess es þess þess þess.

„Labbu þess þess!“ Kallan H. þess. „Þess, þess þess þess þess!“ Þess þess
þessum þess þess es 2-3 þessum þessum og þessum þess þess þess þess þess.
„Þess þess þess.“

„Hvada þess þess?“ Þess Símonn þess þess.

„Þess þess, sem þess þess es þess þess þess þess og mi þess þess þess þess þess.“